1
(2

MICHAELIS TARCHANIOTAE MARVLLI NENIAE.

Eiuſdem Epigrammata nunq; alias impreſſa.

M. ANTONII *Flaminij Carminum libellus.*
Eiuſdem Ecloga Thyrſis.

M. Antonius Flamininus Achilli Philcroti Bochio: S. P. D.

Vide quāti apud me ſis. Libellum, quem petieras, cum iſtic eſſem, impreſſum ad te mitto, in qua quidem re non paruum lucrum feciſti, neq;.n. minus tibi q; mihi homines debebunt, q Marulli Nenias in lucem dederim, cum ſcient, me tua potiſſimū cauſa hoc feciſſe. Noſti igitur, quantum ipſe mihi debeas. uerum ego, ut ſum liberalis, tantum a te peto, ut Democritum tuum ad me mittas, qui cum ſpero me tam diu riſurum, ut omnes animi curas, & mœrorem, quem ex Lygdæ amoribus concipio, ſim d̄poſiturus. Vale.

Michaelis Tarchaniotæ Marulli
Conſtantinopolitani Epi
grammata nunquam
alias impreſſa.

Ad Ecnomum

Quæris qua niteat docto coma pte Catulli,
Proximus Arcturo fulgor, & Erigone eſt.
Virginis, & ſæui cōtingens nanq; Leonis
Lumina caliſto iuncta lycaoniæ.
Flectit in occaſum tardum dux ante bootem,
Qui uix ſero alto mergitur oceano.
Quæ tu ſi relegens ubi ſit coma regia quæris
Ecnome aquas medio quæris in oceano
Quanuis quid relegas uitiis miſer inuidiaq;
Perditus, ingeniis candor ineſſe ſolet
Ergo dum omnia conturbas, dū credere doctis
Negligis, & per te nil ſapis ipſe tamen
Feciſti oarionem ex Erigone, ex Arcturo
Hydrochoū, iam quod monſtrū erit ipā co (ma,

In Monillum

Verſus ſcribere nos putat Monillus
Quod nimis faciles. parum diſertos,
Nec quales lepidi ſonent Cetegi,
Quos noſter probat unicos Monillus,
Atqui non lepidis ego Cetegis,
Si neſcis. quid. n. uenuſte mecum
Ante tot rogo ſecla funeratis,

Verum annis ſtudeo meis placere
Notus uel ſtudeo labore nullo
Exemplo monitus fui Cetegi,
Quem tecum probo non loquor Monille.
Nam ſuadæ populis medulla dictus
Nil Remo dedit optimus legendum.

Ad Iſabettam Gonzagam Ducem Vrbini.

Quod nomen taceam tuum Iſabetta,
Et uix tot bona Sæculis priorum
Vlli nobilibus parata curis,
Nedum iſtis miſeris meis in annis,
In queis nec pudor æſtimatur aſſis,
Nec mos, ingenium ue, quod ſolebat
Tunc ire imperia ante, & ante honores,
Non eſt, cur ideo nihil merenti
Iraſci grauius uelis Marullo,
Qui prius quoq; non bonus poeta
Nunc uero & ſerie diu laborum
Infractus timet ah timet fatemur,
In te tot bona ſæculi, tot artes,
Et dignam Paphiæ decore formam
Culpa deterere ingeni minoris

In Sacerdotum auaritiam.

Quis male uirginea gladiũ ſuſpendit in æde,
Telaq; non hominum tincta cruore ſemel,
Iſta parens pietatis, & impia facta peroſa
Amonet a templis ipſa ſuis Maria

Et tamē hæc recipitq; libēs, laudatq; ſacerdos,
Nimirum laudat quæ capit ipſe ſibi.

In Cominium.

Seruatus mō naufragio cū mercibus Anglis
Gratus opum partem das Comini ſuperis.
Diuitiaſq; tuas templiſq;, ariſq; deorum
Congeris: & credis ſic ſatis iis facere.
Infelix, quid.n. ſperaſti numina mundi
Magna tuis donis, & ſtipe poſſe capi,
Fas comini rectumq; deis pietaſq; ſacrāda eſt,
Si neſcis, hominum cætera non ſuperum.

De filio Auli

Quæ lux ꝓgeniē optatā dedit, abſtulit aulo,
Sed grauior luctus luctibus ipſe modus.
Nam bene uix cōtacta infans uagiuerat aura.
Afflatus ſubito cum Iouis igne perit.
At mater: q̄;to ante īquit miſerande crematus
Finiſſes noſtras tecum etiam lachrymas.

De Diogene & Ariſtippo

Nudus Ariſtippo nudo canis obuius umbris
Sub ſtygiis, ubi nunc aurum ait eſt ſiculū.
Nunc ſaltem illecebris diſces luxuq; carere,
Teq; hiro cui uis eſſe putare putarem.
Ille ſenis leua barbam, & ſordentia uellens
Menta pares, ſi non uiximus, hoc ſatis eſt,

Ad Hylam

Ore prius pleno ſolitus laudare iugatos
Cur nunc laudator cælibis es thalami,
Quodq; magis mirum, cũ morẽ, & cõiugis ar
Cum faciem cælo laudibus ipſe feras. (tes,
Crede mihi nõ iſta tori, nõ culpa maritæ eſt,
Sed quis Hyla natas ſex rogo pauper amet.

In Poſthumum

Aedificare, cãesq; & equos & paſcere mimas,
Promptum iter ad nudam eſt poſthume
(pauperiem.

De Miſeria uitæ

Heraclite, & Democrite, hic ridere paratus,
Tu contra lachrymis cunctá rigare tuis.
Dicite, quo uitam mortalem auctore deorum
Tam bene iudicio diſpari uterq; notat,
Certe equidem reputãs mortalia nos ego ſcire
Pace dei, ſolos nos puto ego ſapere.

Diuo Georgio

Loricam, Thoracam, ocreas, coxalia, conum,
Campãum, & rarum Meſſagæ opus galeã,
Atq; lacertale utrunq;, atq; humerale, litamq;
Haſtã auro, geminæ tegmĩaq; ipſa manus,
Et gladiũ, & focale tibi hic dico fixa Georgi,
Pertæſus ſæcli militiam ſterilem.

De Domillo cæco ferente claudum

Claudi iuuatus lumine impoſiti humeris
Cæcus Domillus, huc & huc per uias,
Vrbiſq; tãtæ flexuoſa compita
Graditur inoffenſus, & acerba incõmoda
Alterius alter cõmodo penſat ſuo,
Defecta membra ſubleuantes inuicem.
Sic nec Domillus cæcus, atq; ille ambulãs,
Nil non docente peruicacis ingeni
Neceſſitate, & improba indigentia,
Oedipodæ dignũ ænigma, mancus ut pote
Neuterq; uterq;, uterq;, neuterq; integer.

De Carolo Gallorum rege

Placatus, mitiſq; ſuis ubi multa nefanda
Cenſura Carolus uidit egere ſua,
Cur regno, aut uita nõ poſſum cedere hõeſte,
Dummodo cũ regno cedam ait & gladiis,
Dixerat, heu ſubito caræ cum coniugis ulnis
Concidit, atq; animum reddidit, ut petiit.
Crudeles ſuperi, ſemperq; in dira parati.
Optatis neq; uis nec deus utilibus.

Epithaphium eiuſdem.

Poſt maria, & t̃ras domitas reſtabat olympus
Hunc quoq;, ſed nimiũ rex petis ãn diem.

F I N I S.

M.Antonius Flaminius Ludouico
Sperantiæ.S.P.D.

Litteras a te mihi Poſthumus noſter reddidit in quibus a me ſummis precibus contendis, ut aliquid nugarum mearum cum Marulli Neniis emittam. Hoc equidem præſenti tibi non tribuerem, ſed abſenti negare non poſſum. Itaq; decẽ ex noſtris odis cũ Thyrſide ecloga, & nonnullis epigrammatis ad te mitto, quæ tuo & Franciſci Polyardi iuuenis in utraq; lingua eruditiſſimi iudicio diligenter explorato dabis imprimẽda. Nec me latet, q̃; plures fore, qui me nomine impudentiæ accuſent, ꝙ uix duodeuiginti natus annos tantum mihi arrogem, ut non dubitem, uerſus meos populo legendos præbere, atq; in lucem dare. Verum ego detractoꝝ maledicta cum mea hac parendi facultate penſabo. Horatium Bichardum iuuenem doctiſſimum ſaluto. Vale.

Vrbini.iii.idus Septembres. M.D.XV.

Marci Antonij Flaminij adoleſcentis Amœniſſimi Carminum Libellus.

Ad Litauium Sperantiam

Non ſemper rapido Cynthia belluas
Curſu perſequitur, nec miſeris ſolet
Semper lethiferum Delius impiger
Arcum tendere gentibus.
Aut regina ſuum Calliope melos
Noctes atq; dies continuat, neq;
Ipſis perpetuo ſæuit in ignibus
Infeſtus ueneris puer.
Tu nunq; ſtudijs ocia triſtibus
Interponere amas, ſed magis indies
Pallentem ſequitur cura ſcientiam,
Atq; alti labor ingeni.
At contra ſapiens q; bene Socrates
Doctus cum pueris ludere, ſic grauis
Olim panthoides ſeria mollibus
Condibat cytharæ modis.
Quin & Scipiadæ Lælius abdito
Laurenti uarias littore conchulas
Certabat legere, ut grandia publicæ
Curæ tædia ponerent.
Iam mittas Litaui quærere, quæ dei,
Quæ natura animæ, quid Iouis inferat
Aſtrum, curue ſenex falcifer impio

Terras lumine faſcinet.
Indulge potius, dum licet, ocio:
Et ſolare leui Flaminium lyra,
Mœrentem ob dominæ diſſidium chloes
Et Lygdæ noua prælia.

In Dianam

Virgo ſylueſtrum domitrix ferarum,
Maximi proles ueneranda patris,
Quæ colis cynthum uiridem, nigriq;
Syluam Erymanthi.
Bochius linguæ decus utriuſq;
Doctus errantes agitare ceruos
Hanc tibi uilla media locatam
Dedicat ulmum.
Vnde ueloci domitæ ſagitta
Pendeant lynces, timidiq; Damæ.
Atq; uiuacis tibi conſecrata
Cornua cerui.

Ad Guidum Poſthumum

Heu quantis hominum macerat ignibus
Mentes Poſthume candidum
Formoſæ nimium pectus Ianthidis.
Vrit ſiue oculos mouet
Splendentes paphio ſydere pulchrius,
Seu fulua gracilis coma

Irridens ne puer factaq; dictaq;
Tot noſtra: & ſuperum uides
Quã nil munere adhuc eſt homini datum:
Nec longa miſerum magis
Vita: Nec celeri morte beatius.

NENIA,

HAec certe patriæ dulcia littora
Contra ſaxa iacent, hæc pelagi ĩpetu
Huc propulſa graui boſphorici freti
Plangunt heſperium latus.
Ipſe non ne uides nitius aurulæ
Vt ſpirant. memores unde uidelicet
Tantum innata poteſt rebus in omibus
Natura: & patrium ſolum.
Quid, tantis ſpacijs monſtriferi æquoris
Tanto tempore poſt laſſulæ adhuc tamen
Halant neſcio quid, qđ patriam: & nouis
Mulcent aera odoribus.
Felices nimium: ueſpere quæ domo
Egreſſæ redeunt mane aquilonibus
Verſis: nec peregre perpetuo exigunt
Aetatem exilio grauem.
Felices ſed enim multo etiam magis
Si tantum patriæ fluminibus ſuæ
Et primi ſolita littoris algula
Contentæ lateant domi.
Nec longinqua uelint flumina uiſere

Et terræ uarios: & pelagi ſinus.
Quæ multum referant deinde rogantibus
Vergentem uſq; ſororibus
Ad noctem. quis .n. ſuauia neſciat
Auditu. & uacuis appoſita auribus.
Quæ diuerſa locis hæ referant domi.
Mille ex hauſta laboribus:
Inter quæ memorant mutua dum inuicem
Quæruntq;: admonitæ forſitan & mei:
Narrant nũc Boreæ ſedibus intimis
Viſum: qua uagus alluit
Rhodos Moſta ſuos: nunc Bice lintea
Dantem plena: modo littora bacica
Scrutantem & ueterum ſæpe ēt patrum
Curæ imperuia plurima:
Interdum galatas: ſiue Britannias:
Seu quæ lata ferunt æquora Theutones.
Interdum Buduæ mœnia nobilis:
Et nondum domitam Bragam.
Sed nec ruricolam meſſe recondita
Tam lætum: aut patrio deniq; nauitam
Portu: Nec teneram flaui ita coniugis
Gaudentem gremio nurum:
Quãtum hæc terra meis grata laboribus.
Extremos cupiam condere ibi dies
Iam nec militiæ: nec ſatis amplius
Viæ erroribus utilis.
Quanuis neſcio quæ cælicolum impia
Arcent fata procul: nam totiens quia

Victores cadimus rurſus: & inuicem
 Parta linquere cogimur,
Cernis, qui populos uexat agens furor,
 Quæ nomen rabies publica belgicum
 Contra tot ſuperos ſuppliciter pijs
 Orantum precibus modo,
Non hæc non temere inſania gentibus,
 Ni mirum populos magnæ agitant minæ
 Cæleſtum, & ſtygiam Theſiphone ferox
 Sæuit concutiens facem.
Exquo terra potens ubere agri, potens
 Armorum, atq; uirum, pars merito optima
 Terrarum, ſtudio partis & improba
 Inter ſe inuidia ducum
Implorauit opes primitus Exteras,
 Nec Normāna modo: nec iuga Bethica,
 Nec faſtus domini ferre ſueuici
 Turpe credidit italiæ.
Heu heu Quæ uideo bella reſurgere,
 Quāto ſanguine: quis funeribus lues
 Infelix geminæ perfidiæ nefas
 Iam non parthenope amplius.
Olim quæ totiens maluit emori
 Quam ſeruare minus fortiter ac decet
 Vrbem tot meritis egregiam patrum
 Inconcuſſam animo fidem
Eſt in gente nocens culpa: quis hoc neget,
 Sunt exempla feris cōmoda belluis,
 Sed non propterea regi ita protinus

Succenſendum erat optimo.
Verum nos ſoliti monſtra pati diu
Culpamus facilem principis in ſuos
Naturã: & uitio uertimus improbe
Quæ miranda opibus magis
In tantis. neq; .n. eſt ſanguine cætea
Humano, & uolucres paſcere regium,
Nec punire ſtatim pleraq; pulchrius,
Quam ferendo retundere.

De morte Ioannis Medicis.

At nos ſenectæ præſidium grauis
(pro Sortem iniquam), & pieridum chori
Condigna ſperabamus in te
Præmia tot ſtudijs reſpoſta.
Nam quis te adempto iam locus artibus,
Quæ ſpes amico eſt, occidis, occidis
Hortator, exemplumq; laudum
Ante diem nibi Iane raptus.
Quamuis ruinis obſtrepo publicis
Priuata lugens, qualiter inſuber
Cultor paterni damna agelli
Tecta pado rapiente, & urbes.
Nam nec cadentis græcia Achillei
Sic fracta leto eſt, nec cito tam ſuum
Deſyderauit Iulianum
Roma fero minitante partho.
Qualis minaces partulit impetus
Orbata tanto præſide Thuſcia,
Confeſſa nunc demum quid eſſes

Fas, famam, honeſtatem, decorum,
Deniq; te tibi deſtitutum.

Ad Antonium Baldracanum,

Baldracane Aganippidum
Cuſtos ſancte, quid eſt tam meritũ optime
De teq; & patre iam ſene,
Et quas ſecula amant, perdere turpiter
Artes ingenij impigri,
Cur non flere die, non uenientibus
Aſtris deſinis aureis,
Et manes lachrymis ſollicitas patris:
Non eſt (crede mihi) ut putas
Baldracane pium, de ſuperum queri
Decreto, neq; debitam
Naturæ, atq; deo ſortem animantibus
Cunctis ferre modeſtius.
An tu tantus homo, uel ſapientiæ,
Doctrinæq; putas tuæ,
Nulla quærere ope rem reparabilem,
Vel non fœminei ingeni,
Abſumi miſere fletibus improbis,
Vixit pene dies Pyli
Felix, ſiue genus nobile reſpicis,
Seu caſti ſociam tori,
Seu, quos rara ſolet ſors dare fortibus,
Dignos ſe patre liberos.
Nam quid tot memorem principibus fidem

Laudatam, atq; animi integri
Dotes ſecla ſuper degenerantia
Aetatis male maſculæ.
Nunc conuiua uelut q̄ fuerat ſuper
Mortali genito ſatur
Vitæ ſi reuolat patrium ad æthera,
Nil hic non modo q̄ fleas.
Sed cur non potius indice gaudeas
Aequo, qualis olympiæ
Olim uictor ubi puluere ſtrenuo
Decurſo ſpacij ſacri
Lætus fronde comam preſſit amabili.

FINIS.

Michaelis Tarchaniotæ Marulli Con
ſtantinopolitani Neniæ.

DE ACERBITATE FORTVNAE.

NOs circum medio freto
Cyrnus pulſa tenet uix Boreæ truci
Ereptos ope cælitum.
Olim cyrnus auis Romulidis potens:
Nunc pubes Nomadum fera
Natura referens ſæuitiem loci.
Et iam quarta uidet dies
Aut uulſis male radicibus improbam
Solantes miſere famem;
Aut quos clauſa tenet æquora: piſcibus.
Tu pugnas quereris tamen
Infelix animæ & te ſine prælia
Geſta tot Caroli tui;
Dum ſperas itiner cõmodius freto.
Qui ſi non mihi nuncij
Vani, iam tyberim & mænia romuli
Etruſcis domitis tenet:
Campaniſq; ferox imminet hoſtibus.
Quãquam hæc haud noua deniq;
Nunc ſors flenda mihi, nã paries uelut
AEuo exeſus & imbribus:
Inclinatus abit, quo ſemel incipit
Præceps: Sic miſeri altera
In fata ex alijs mittimur. Heu dolorem

Indignum, neq; iam quies:
  Aut ſpes effugij urgentibus eſt deis.
Nam quæ non grauior mihi
  Lux effulſit: & heſterna inimicior.
Ex quo primum utero editus:
  Materno iubar hoc hauſi oculis puer
Mitto nunc patriæ graues
  Occaſus miſer: infandaq; funera:
Mitto tot ſolo ab ultimo
  Vrbes: tot populos excidio datos.
Quæ grauiſſima ſcilicet
  Haud priuata queror. Nõ equidẽ inſcius
Quam fœdi ingenij ſua
  Solari mala cõmuniter a ſperis.
Sed quis eſt ita perditus
  Vnus, qui patriæ: & ciuibus optimis
Dedignetur idem pati:
  Cõmunemq; Deum non ferat æquiter.
Nos fortuna nocens rogo
  Ereptos patriæ: & ciuibus optimis,
Humanis graue uiuere
  Exemplum dedit heu rebus: ubi improba
Noctes luderet: & dies
  Incertum uolucri nixa pedem rotæ:
Et nec flectere eam domus
  Infandus Cinis: & funera adhuc queunt.
Nec tot exilia aſpera:
  Et regum: atq; ducum ſæua odia: ac minæ
Seruatam egregie ob fidem:

Inuidiam ſuperante laude.
Nam quis iuuentam ploret amabilem
Condigne, & ipſo tempore egentibus
In nulla non momēta, opes q;
Diuitias, ſtudiumq; promptum.
Nunc illa duris mens ſubit exilij
Inuicta damnis, nunc reditus pij,
Iræq; condonatæ amori,
Et patriæ meritis benignæ.
Nunc cura patri prouida publicæ
Furorq; plebis ſæpe domeſtica
Lenitus impenſa, famesq;
Alpe uias dare ui coacta.
Ergo ſenatus delicias ſuas,
Spes uulgus, artes præſidia uniter
Amiſſa plorantes in uno
Perpetuant ſine fine queſtus.
Multiq; laudes dum memorant tuas
At nos deorum ſcilicet inquiunt
Curæ futuri, quiſquis iſta
Imperio moderatur unus.
Simulq; abortis fletibus arduos
Tulere uultus ad fera ſydera,
Cœlumq;, Fortunamq; queſti
Et precium meritis negatum.
Nam quid relicti te ſine lachrymas
Fratris, quid orbam præſidio domum
Dicam, nec aſpectus heriles
Aduenieus ſubitura in æuum

Felix decẽnis Petre puertiæ
Tot damna nondum qui tua concipis,
Nec quid ſit amiſſum per annos
Scire potes patruo cadente.
Implumis olim qualis Acredula
Ignara matris, quam calamo ferox
Auceps prehenſam febrienti
Forte dapem dedit eſſe nato.
Nos terq;, & ultra nos miſeri ingeni
Senſuſq;, quis (heu) uiuere nec licet
Amice iam tecum, nec ultra
Eſſe libet ſine te relictis,
Sed longa uitæ tempora inutilis
Querendo noctes carpimur, & dies
Poſt iſta ſecuri deorum
Inuidiæ, Nemeſiſq; acerbæ,

Ad Carolum Regem Gallorum,

Dum Tu fugaces Rex Catulis feras
Sectaris altum per nemus, & diem ex
Die trahendo cara perdis
Tempora non redeuntis anni,
Heu heu rebelles quam uereor minas
Ne fractus hoſtis, cornuaq; interim
Reſumat in fœdam ruentis
Imperij: populiq; cladem,
Nam nec tuorum iniuriæ: & improba
Vis ceſſat inquoſcunq; ſine hoſtium
Delectu amicorum ue, ut ipſi
Iam noceant magis hoſte amici,

Et ille ſollers temporis occupat
  Recte gerendi ſingula nomina,
  Nec præterire occaſionem
  Præcipitis ſinit acer horæ.
Hinc illi Amici, præſidia hinc noua
  Creſcunt, nec aut iam Sphortia ſpiritus
  In te rebelles, Pontifexq;
  Diſſimulant, odiumue cælant.
Aut ipſe hiberus, nam Venetos tibi
  Iam pridem acerbos tute met efficis
  Perſuaſus infidis tuorum
  Conſilijs male uenditiſq;,
Ergo modo extors, & pariter deis,
  Mortalibuſq; infenſus & omnibus
  Exutus armis, regno, amicis,
  In ſolium redijt paternum.
Ipſoq; iam iam plura fere tenet
  Victore uictus. Quæ tamen (heu pudor)
  Tenere non confiſus olim
  Integer imperijq;, opumq;.
Quod ſi qua regni tot tibi principum,
  Ducumq; ſi qua eſt ſiqua tot urbium
  Veſtrarum, honeſti, ſplendidiq;
  Si qua animo tibi cura demum,
Iam te precamur ſume age ſpiritus
  Dignos, & iſtam inuicte moram exue,
  Quid fraudolentam craſtinando
  Das cinerem Boreæ mouere,
Nil derepente eſt cernere maximum.

Curandus æger, dum medicabilis
Eſt plaga, nec totos per artus
Mortiferum ſubijt uenenum.
At ipſe demens heu patriam quoq;
Fingebam, & alti mœnia Boſphori
Quandoq; uiſurum fugata
Auſpice te ſcythia ſuperba.
Nunc parta noſtro ſanguine linquimus
Hoſti tenenda, & quod pudeat magis,
Lucro imputamus, ſi quis ægræ
Conſuluit fugiendo uitæ.
I nunc tuorum Carle potentiam
Regnorum: & armis Belgica robora
Mirare: dum Campana Cæde
Luxurient ſata Gallicana.
Vt nempe uincas: deniq; quæ tibi
Viciſſe amicis gloria perditis,
Feris ne tradendæ tot urbes
Exitio populis tributis,
Qui te ſuorum ſanguine, qui ſuo
Fecere, ſi non ipſe uetas, herum
Non Rhoſiarum, Caucaſiq;,
Italiæ ſed.n.beatæ.
Hos deſtinatus nunc uacuam ſinis
Si predam, & armis obijcis hoſtium
Seruando cum ſis, debeaſq;,
Non homines tibi defuiſſe,
Deos ue, Sed (quod dicere abominor)
Scies amicos, iura, fidem, Deos,

Quin ipſas quoq; iam affligere contumax
Ecce amicicias parat.
Et lauri imeritam clade noua mei
Funeſtauit atrox domum,
Erepto gemini pignoris altero.
Infelix Auerardule
Non iam delitiæ: Sed miſeri patris
Aeternæ lachrymæ: & dolor.
Quæ te care puer uis rapit effera
Nil miſerta parentium.
Huius præcipui tot proceres tuos
Inter dia fluentia,
Illius genitæ ſanguine regio.
Nil domus: miſeris modis
Quæ tota attonita: atq; igne Iouis uelut
Tacta mœret inutilis
Aeque præſidium quondam inopi, ac reo,
Aeque dulce decus deum
Lætis ſorte bona. Seu genus hoſpites:
Siue illi patriæ domo:
Parte & generis pignora ciuici.
At pater miſer ah miſer
Ponendis ſuperum diuitias ſuas:
Tot templis pius erogat
Nequicquã: & ueterum certat opes patrũ
Largis uincere ſumptibus
Nequicquã. quis. N. præterea neget
Humana omnia caſibus
Incertis fluere: atq; impete horæ leuis.

Quæ mortalia prouehi
Iam pridem inuidia ſæua uetat deum.
Nam quot ſpes ea publicas
Tecum. quas rapuit magnanimæ indolis.
Scintillas patruo ac patre
Dignas. ut miſere: non pueriliter
Perpeſſus ſpatium luis.
Vix ingreſſus adhuc uer breue ſeptimum.
Vt matris lachrymas piæ
Solatus, tenera ſæpe etiam manu
Terſiſti irriguas genas.
Vt ſolem hunc miſerum gentibus: & diem
Tam carum puer haud ſemel
Spreuiſti: ut pote cui maior erat uigor.
Iam tum mens erat altior
Humana. Neq; .n. conditionibus
Nobiſcum huc paribus puer
Miſſus de patria cælite ueneras.
Hac ut mole uidelicet
Clauſus corporea: & carcere ferreo
Errorum male penderes
Pœnas primigeni nil meritus patris.
Sed terris breue inertibus
Oſtenſus, liquidi rurſus in ætheris
Sancta templa recederes
Conſors Ambroſiæ: & nectaris aurei.
Illinc ſpes hominum leues
Et cæcos animi deſpicis impetus.
Incertum miſerans magis

Incedit ſuperi coniugio Iouis
Digna, aut pierium lyræ
Si plectro tetigit carmen eburneo.
Tu fœlix ter, et amplius,
Nec certe ſuperis inferior deis,
. *Quem uirgo face mutua*
Torret, cuiq; magis dulcia nectare
Iungit molliter oſcula.
Non ipſe Alcinoi muneribus potens
Aut Gazis arabum inuides,
Nec uoto ſegetes inſatiabili
Fœcundæ petis Africæ
Contentus teneris nunc ſatis ac ſuper
Pulchræ uirginis ignibus.
Sed quantis ſuperum numina fletibus
Vrgebis, quoties fidem
Mutatam, ſimul & blanditijs dolos
Lamentaberis illitos,
Qui nunc conſpicuo Sidera uertice
Tangis heu nimis immemor
Quam Fortuna rota ſæpe uolubili
Alternas uariet uices.
Eſt ſciſſo leuior cortice fœmina, &
Irato improbior mari.
Quam nec blanditijs, nec gemitu minis
Aſperſo, neq; ſanguine
Iratam proprio concilies tibi
Mentem flectere neſciam.
Olim me facilis purpureæ uenus

Ardebat cynaræ, & ſimul
Ambos compedibus iunxerat æneis
Aſpirans ueneris puer.
Nunc uerſis animi conditionibus
Hæc me uiſo abit, ut leuem
Auriti fugiunt ſi lepores canem,
Acri ſæuior Hadria.

Ad Cornelium Balbum

FRuſtra balbe quid angimur
Fruſtra ſolliciti quid ſuperos prece
Delaſſamus inutilis?
Annos terribili bellua centiceps
Latratu, an Tityi iecur
Exterret lacerum, aut atra nouemplici
Styx infuſa uado, & bonis
Quæ iactat pueriſq;, & mulierculis
Scandens pulpita lignipes?
Quod tu Flaminium ſi ſatis audias,
Indulgens genio, & choris
Muſarum, teneris non ſine amoribus
Omnem triſtitiam, & metus
Committes zephyris in mare caſpium
Deportare fugacibus.
Nam ſi idem fuerit ſpiritus omnium, (ut
Magnus ſentit Aueroes)
Ride, quid dubitas? omnia fabulæ.

De Othryade ex Græco

Ecquem othryade unq; maxime
Præſtantiorem Iuppiter

Vidiſti? iniquo ex thyreæ agro
Solus reuerti noluit
In patriam, ſed fortiter
Adegit intra pectora
Ferrum tropheo ex proprio
Tibi dicato ſanguine.

Epithaphium Marulli poetæ

Non occidi uiator, ut multi putant,
Nam mortem obiiſſe, fuit Marrullo uiuere.

De laudibus Mantuæ

Fœlix Mantua, gentiumq; ocelle,
Splendor Mantua Galliæ togatæ,
Quam Mars Palladi certat uſq; & uſq;
Claram reddere gentibus, probiſq;
Ornare ingeniis uirorum, & armis.
Te clæmentia cœli, & annuum uer,
Te frugum facilis, potenſq; rerum
Tellus, te celebrem facit uirenti
Qui ripa, calamiſq; flexuoſus
Leni flumine Mincius ſuſurrat.
Et qui te lacus intrat, aduenisq;
Dites mercibus inuehit carinas.
Quid palatia culta, quid deorum
Templa, quid memorem uias, & urbis
Moles nubibus arduis propinquas?
Pax ſecura loco, quiesq; nullis
Turbata exiliis, frequenſq; rerum
Semper copia, & artium bonarum.
Fœlix Mantua centieſq; fœlix,

Tantis Mantua dotibus beata,
Sed fœlix magis, & magis beata,
Quod his temporibus, rudiq; ſæclo
Magnum Caſtaliona protuliſti.

Ad Philippum Beroaldum Iuniorem

Scribes Bentiuoli fortia Principis
Tu geſta, & ligurem ſanguine Iulium
Gaudentem latio, infeſtaq; Galliæ
Noſtris agmina finibus.
Nec parco referes carmine, q; fera
Atrox in Selinum bella gerat Sophis,
Dum turcas animo perſequitur graui
Sceptro deijcere imperi.
Nos diua idalium quæ nemus incolit,
Et lætam niueis Cypron oloribus
Viſit, mœonia non patitur tuba
Regum dicere prælia,
Et thebas ueteres, primaq; Romuli
Regna, auſamq; deum tecta reſcindere
Telluris ſobolem, atq; excidio datum
Graijs Ilion ignibus.
Nos heu Hierophiles cogit amor, male
Ceruicem laqueo ſubdere diſpari,
Quem nec theſſalico murmure ſaga, nec
Duræ gramen Iberiæ,
Nec circeia queat ſoluere nenia.
Tu non uiſa canes prælia, nos grauem
Experti dominæ ſæuitiam leui
Curas eluimus fide.

Vnde hic tam grauis incidit
  Cordi error? fera quid tam male perdidit
Mentem ruſticitas tuam?
  Vt me nec lachrymis uicta ue mollibus
Vrſinæ illecebris tuo
  Saltem colloquio admittere perfida
Digneris? ſatis ac ſuper
  Sæuitum in miſeri fata, quid amplius
Pallentem facibus nouis
  Vmbram perſequeris? quid noua tendere
Quæris retia? num parum
  Quæſo ſæuitiæ Lygda tuæ datum eſt,
Tantis immeritum caput
  Demerſiſſe malis? quin etiam tua
Eheu uerba mihi negas?
  Quæ me uel Stygijs naufragũ aquis ualet
Luci reddere priſtinæ.
  O tandem melior ſupplicibus faue, &
Si quicquam merui, tibi
  Siquando placuit ſeruitium meum,
Iſtam pone ſuperbiam.
  Quod ſi nec lachrymis tangeris aut prece,
Si nec te illecebræ mouent,
  Queis uel ſenti feri quæq; nurus ſcythæ ac
Duri filia Concani
  Cedat, ſaltem, animo ſi metus eſt deum,
Vltricem Nemeſim time,
  Quæ factura breui eſt, ut meritas tua

Pœnas ſæuitiæ luas,
Ni faſtu reperis dura modum tuo.
De Medea partum deteſtante.
Operta mauult clypeo Amazonum more
Ter prœlium committere
Medea, quã pariens ſemel ſuam caſtæ
Zonam Dianæ ſoluere.
Mirum cupit ſi eſſe abſq; liberis, mater
Quos deinde facta ſuſtulit.
Ad Achillem Philerotem Bochium.
Achille pater elegantiarum
Si Marcum tibi uis ſuos ocellos,
Seu quid charius eſt ſuis ocellis,
Debere, ut decet optimum ſodalem,
Noli ſubripere obſecro, quod illi
Multo charius eſt ſuis ocellis,
Seu quid charius eſt ſuis ocellis.
Ad bacchum
Age bacche qs furõ m̃ rabidũ occupat⁊ agedũ
Rapior, & alta curſu celeri in nemora feror,
Vbi ſacra Mœnades cum Trieterica celebrãt,
Furibunda ſolent uagantes agitare tripudia.
Audire uideor alto reboantia ſtrepitu
Vbiq; æra, iam choris, iam uideor Thyaſigeris
Vagus intereſſe turmis. Euoe mihi ſola ſub
Pedibus tremunt nubes Euoe puluerea diem
Mihi rapit, adeſt, adeſt iã ꝓpãte pede cohors
Vaga, tĩpanũ remugit, berecynthia cornua re-
Phrygijs ĩcurua stridet g̃ue tibia calãis (boãt,

Euoe uagus abit animus, euoe tremula flagris
Mihi terga quatit furor. pcc p̃cor, p̃cor, aĩum
Stimulis citare tantis, alio. age rapidos
Per amœna Thraciæ rura, alij male capita
Iaciant reflexa, thyrſisq; feras hederigeris
Lanient, in ocioſis ego ſacra latibulis
Peragam, aureiſq; Bacchi pia numina fidibus
Referam nouus ſacerdos, tua liber inijtia
Cantabo, & iſta, donec mihi uita ſupererit,
Nemora colã tibi ſupplex, tuus Euie famulus
Qđ ſi bone pater Euantũ me inſerere choris
Aio eſt, & altæ furibundum per iuga rhodo
Agitare, tuo mihi ſaltem munere liceat, (pes
Rabidæ furorem ueneris compeſcere, & acri
Me ſeruitio uelis dominæ ſiſtere uacuum.

In libellos Io. Antonij Flaminij patris.

Quot tellus zephyro ſoluta flores,
Quot Bruma ingerit albicans pruinas,
Quot ſpicæ lybiæ calent in aruis,
Quot uaſtis mare fluctuat procellis,
Quot naſcens pluuias reportat hædus
Quot ceraunia frondibus teguntur,
Peſtaniſq; roſæ uirent in agris,
Quot pictis freta puppibus ſecantur,
Quot cœlum facibus micat ſerenum,
Quot ſunt millia multa baſiorum
Quæ dari ſibi poſtulat Catullus,
Quotq; ſunt athomi Lucretiani,

Tot menſes bone Flaminì tot annos
Perennes maneant tui libelli.

Ad Guidum poſthumum.

Iam uer floricomum Poſthume uerticem
Profert puniceo chloridis ex ſinu,
Iam pellunt zephyri frigus, & horrida
Tellus exuitur niue.
Cantantes Hadriæ marmora nauitæ
Audent ueliuolis currere puppibus,
Nec tendens auidis retia piſcibus
Hybe nas metuit minas
Sardus, iam uirides gramina ueſtiunt
Campos, & tumidis palmes agit graues
Gēmas corticibus, iam uolucres ſuis
Mulcent aera cantibus.
At nos, dum grauibus finis eat malis
Noctes, atq; dies flemus, & intimis
Vrgemus (dominæ ſic ueneri placet)
Diuum numina queſtibus.
Nil diues poſito menſa iuuat mero,
Nil defeſſa quies lumina, nil lyræ
Cantus, nil uario tibia carmine
Mœrorem eluere efficax.
Sed curæ heu miſeri ſunt animi dapes,
Sed cordis lachrymæ pocula, ſed quies
Confectum rigidæ corpus humi iacens,
Sed carmen mihi flebiles
Queſtus, & dominæ nomina, ſic mihi
Nunquam ueris eunt tempora, ſic mihi

Soles non aliquo tempore candidi,
Sic mi perpetua eſt hyems.

Ad Achillem Philerotem Bochium

Ergo pro' ſuperum fides
Iſto contegitur marmore Iulia
Clarum Felſineæ decus
Vrbis, ſic igitur, ſic perijt bona
oſtri mater Achilleiꝰ
Nec quicquam pietasꝰ ſollicita in deos,
Nec quicq; integra profuit
Et mens, atq; animi candor amabilisꝰ
Ergo tartareus ſopor
Tantæ condiderit lumina fœminæꝰ
Et ferro lacheſis truci
Immatura tulit ſtamina rumpereꝰ
En quiſq; tibi cogitet
Legem perpetuis dicere fletibus,
Et deſyderio modum
Tam chari capitis ponere. lugubrem
Bochi concipe næniam,
Hic flendum, hic querulis omnia cantibus
Imple, haud aſpera nunc ſuis
Intrantem pepulit te foribus chloe,
Non non candidior niue
Faſtidit tua nunc carmina Thelephus,
Et collo dare brachia
Orantis refugit, ſed miſer, ah miſer
Mater Iulia, Iulia
Heu quondam proprijs luminibus tibi, &
Vita charior occidit.

Quid laudaſſe ſacris uſq; pium iuuat
Vatem numina cantibus?
Lesboumq; agili tendere Barbiton
Plectro, ah carmina, Barbitos,
Surdorum ah ualeant numina cælitum.
Sed quid irrita fundimus
Lamenta? immeritos inuidia deos
Quid pulſamus inutili?
Omnes una eadem mors manet, ibimus
Omnes ad tenebras nigri
Plutonis, ſed enim cum ſemel occidis,
Non forma, aut decor ingeni
Nec te ſancta fides iuſtitiæ ſoror
Vitæ reſtituet, pius
Fruſtra parce nihil proficientibus
Iam Bochi querimonijs.
Maternas, aliquis ſi manet inferis
Senſus, credibile eſt, tuo
Lædi umbras gemitu. deſine, deſine,
Et conſtanti animo feras,
Quod mutare nequit dura neceſſitas.

Ad Septimillam.

Amabo mea chara Septimilla
Vbi blanditiæ, libidineſq;
quas in me facere antea ſolebas?
Cum me delitias, tuas, tuamq;
Spem & ſolatiolum tuum uocabas
Adiurans nihil eſſe in orbe toto
Me uenuſtius, elegantius ue.
En nunc Flaminius tuus rediun

Vrbinum mea chara Septimilla
Secum millia multa baſiorum,
Secum illum quoq; paſſerem elegantem
Ferens, quem in manibus tuis tenere,
Qui cum ludere ſæpe geſtiebas.
Dic mi blanditias, libidineſq;
In me fac mea uita Septimilla,
Nam te plus oculis meis amaui
Semper, aſſidueq; amare pergam,
Donec mors tenebsis operta noſtrum
Funeſto caput ore deuorabit.

Laurus Alexandri Horlogij.

Laure conſpicuo uirens
Semper tegmine frondium,
Quas nec improba frigorum,
Nec ſæui rabies noti
Læto priuat honore.
Te canam nemorum decus
Arborumq; uirentium,
Inter quas ita gloria
Præſtas, ceu teneras ſuper
Vites tollitur Alnus.
Iratæ fugiens minas
Iunonis celeri ut pede
Latona orthygiam attigit,
Te uiſa gemini ſtatim
Soluit pondera fœtus.
Hinc tantis meritis parem
Phœbus reddere gratiam
Quærens horrificum neci

Vt Pythona dedit, tua
Cinxit tempora fronde.
Dein uocalibus Aonum
Syluis inſeruit, te ubi
Lactis fluminibus leues
Nymphæ, & capripedes rigant
Dulci nectare Fauni.
Nec colles heliconios
Dextro contigerit pede
Te quisq; ſine, nam prius
Ex lauro capiunt ſua
Sancti præmia uates.
Quin & limina cæſarum
Victoremq; etiam tuis
Exornas folijs ducem,
Cum Victoria nobili
Plena puluere uenit.
Quamprimum hæc dea præpete
Penna fortia Romuli
Intrat mœnia, poneris
Tarpeij in gremio Iouis
Letæ nuncia pacis.
Quanquam & ipſe Dieſpiter
Crebris fulminibus deum
Arces concutiat, tamen
Nullis ipſa tonitribus
Igni tacta coruſco es.
Quis te laudibus efferat
Dignis laure? nocentium
Tu purgamina ſordibus

Afferſ, ueraq; cornea
Mittis ſomnia porta.
Te phœbeia ſoſpitet
Latona, & cohibens leui
Arcu Cynthia belluas,
Te phœbus domino parem
Centum ſeruet in annos.
Finis.

M. Antonius Flaminius Alexandro Mazolo Patricio Bononienſi. S. P. D.

Mitto ad te Eclogā, q̄; ſupioribus diebus cum Mātua redirē Vrbinū, in itinere cōpoſui. In ea ſub pſona Thyrſidis gr̄as ago Balthaſari caſtalioni Prīcipi in oī uirtutū gn̄e cōſumatiſſimo, qui nos domo, fortunis, p̄ria ob bellorū incēdia eiectos in cōtuberniū accepit, & ſua liberalitate nō parū ſubleuauit. ſub pſona Menalcæ Titū Cæſanum accipe municipē meū, qui & ipſe ob eadē bellorū īcōmoda cū iā diu extra p̄riam erraſſet, hoc āno caprulis diē ſuū obijt. Erat titus iuuenis in omni litterarū gn̄e præclarus, lr̄is græcis æque ac latinis ibutus, natura uero ad res poeticas adeo excitata ut nihil eſſet, qđ ab eius ingenio ſparē nō poſſes. Teſtant̄ hoc eius epigrāmata, & elegiæ, īprimis aūt Aduleſcētia Herculis, q̄; tanta cū elegātia deſcripſit, ut cū oī antiq̄tate certare uideat̄, q̄uis opus in emēdatū reliq̄rit. Sed de Tito, hactenus. nam plura p̄lachrymis ſcribere nōpoſſum. Video. n.

Remp. lr̃ariã optio ciue orbatã eſſe, meq; ami/
cũ amiſiſſe quẽ cæteris oĩbus añponebã. quod
reliquũ eſt, illud a te peto, & ſi pateris, rogo,
atq; oro, ut Eclogam meã qua ſoles diligẽtia p
legas, & quicqd uel incuria, uel Adoleſcentia
nr̃a cõmiſerit, liberc tollas, uel cõmutes, ita de/
niq; facias, ut quanq; in ea perſonæ ruſticæ lo
quuntur, tamen ab homine urbano facta fuiſſe
uideatur. Vale, & me (ut ſoles) ama.

M. Antonij Flaminij Ecloga Thyrſis.

Menalcas Thyrſis

Forte ſuper tenero proiectus gramine Thyrſis
Paſcentes uario mulcebat carmine tauros
Et uirides pulchrã r̃ſonabãt phyllida ſyluæ.
Cum tenues prima indutus lanugine malas
Affuit, & triſti ſic cœpit uoce Menalcas.
Ipſe qdẽ molli dũ captas frigus ĩ umbra, Me.
Et tenerũ fragili deducis arundine carmen,
Nos heu perpetuis obiecti fluctibus olim
Iactamur, uacuásq; errãdo ducimus horas.
Ex quo præruptis ueniẽs ex alpibus imber
Aſſidua lætas fœdauit grandine terras,
Quas inter placido percurrit Meſulus amne
Cæruleos denſa prætextus arundine crines.
Nos quoq; diluuio ex illo rex oĩum egeni Th.
Fugimus, at diues paruo poſt tpe Mœris
Hoſpitio excepit grato, armentiq; magiſtrũ
Eſſe dedit, paſtaſq; ẽt numerare capellas.
Et nos Phyllis amat miſere formoſa puella
Quæ ſatyros, calãis, Phœbũq; laceſſer̃ uoce

Audeat, hac multos neq́cq́; arſiſſe per annos
Alconē fama eſt, cui quina armēta p herbas
Et bis qnq; greges altis in montibus errant.
Deſine plura puer, fuit & ſua cura Menalcæ,
Nūc ueneris flāmas, teneros nūc odit amores.
Nos equidem terras alio ſub ſole iacentes Th.
Ibimus, & libyæ ſterileſ mutabimus agros,
Ipſa tū dominæ profugum ſectetur imago,
Formoſamq; oēs reſonabunt Phyllida ſyluæ.
At mēini cū forte grauis cōtagia morbi Me.
Inuaſere tuas Bruma ueniente capellas,
Formoſam nullæ reſonabāt phyllida ſyluæ.
Te fœlix pleno circunſtat copia cornu,
Ah dolor ipſe famē dura uix glande repello.
Ergo ubi funereū ī cinerē pallētia mēbra Th.
Soluerit atra dies, ſtygiáq; ī nabimus undā,
Siquis amicitiæ ſenſus tellurē ſub ima eſt,
Inter fœlices animas, & ditia regna
Tunc etiam noſtrū cātabit fiſtula Mœrim.
Ille ſui pecoris curam mihi credidit, illi
(Q đ mirere) ēt multū mea carmina curæ,
Nam cū Caſſategi pratis corydonis ad ulmū
Lyctius alternis mecum certauit Amyntas,
Iudicio illius uictus mihi ceſſit Amyntas,
Depoſitumq; etiā mea fiſtula rettulit agnū.
Fortunate puer nimiū, tua ſi bōa noris, Me.
Hic inter gelidos fontes, & paſcua læta,
Et denſas corylos, ſacræq; examina quercus
Fœlicem uacuo traduces pectore uitam.
At nos per uarios caſuſ miſeranda ſequemur

Exilia, & toto feſſi iactabimur orbe,
Nec dabitis finem crudelia fata laborum?
Nō ſemp gelidis effundit nubibus ĩbres Th.
Iuppiter, aut uaſti feriũt caua littora fluctus
Semp, ꝗ iratis ſtridēt Aquilonibus auræ
Tu quoq; ueſano finem ſperare dolori
Aude hoſpes. forſan miſeꝝ meliora ſequent.
Alta priuſ certoſ reqeſcēt flumia curſuſ, Me.
Grataq; paſcētes fugient uirgulta capellæ
Quā fortuna modū noſtris imponere dānis
Annuat, inceptumq; uelit mutare tenorem.
Hoc nobis quōdā memini ꝑdicere Mopſum,
Cū mea bis ſeptem nondū ætaſ uiderat ānoſ.
O pecuſ, o dulceſ quondā mea cura capellæ
Et ſemp teneriſ uernantia floribuſ arua
Voſ ego nō aliquo infelix poſt tpe uiſam?
Inq; peregrina morienſ tellure recondar?
O potius ſubito pigræ telluris hiatu
Deuorer, aut magno pro mūere ſolus ĩ altis
Exponar ſyluis numidarum præda leonum.
Huc ades o miſerāde puer, iā ueſp olipo Th.
Surgit, ꝗ alma dies primæ decedere nocti
Incipit, errantes herboſa ad flumina tauros
Ducā ego, mox ſaturos cogemus ouilibus a (gnos
Hic poteris, nrū poſt cœnā uiſer̄ mœrī
Illius ꝗ uerbis aliquam ſperare ſalutem.

FINIS.

¶ *Impreſſum Fani in ædibus* Hieronymi
Soncini. Idibus Septemb. M.D.XV.

1007531